

လရောင်ကျားရင့်

ခင်မြပါ ခင်လွတ်ပါ

ခင်မြပါ ခင်လွတ်ပါ

အခန်း(၁)

သေနတ်တစ်လက်၊ စုတ်တံတစ်ဖက်နှင့် လူတစ်ယောက်။ တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း ပြေးတက်ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီးမှ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ ဖျတ်ခနဲငြိသွား၏။

ပြေးနေသည့်ခြေလှမ်းတွေလည်း ရပ်သွားခဲ့သည် ။ နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြင်ကွင်းက ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ လွမ်း မကျေနပ်ပါ။

ချက်ချင်း နောက်ပြန်လှည့်သည် ။ ထိုနေရာသို့ပြန်ရောက်တော့ ထိုသူသည် သေနတ်ရှည်ကြီးတစ်လက်ကို ပဝါတစ်စနှင့် သေချာတိုက်ချွတ်နေလျက်ပဲရှိသည် ။

သစ်မြစ်ဆုံကြီးတစ်ခုထက်မှာ လူကထိုင်လျက်၊ မိခင်တစ်ယောက်ကလေးနို့တိုက်သလို သေနတ်ကို တယုတယပွတ်သပ်တိုက်ချွတ်နေ၏။

သူ့ရှေ့ ဆယ်ပေကျော်လောက်မှာ ဒေါက်တင်ထားသည့် ဆွဲလက်စပန်းချီကားတစ်ချပ် ရှိနေသည် ။ ထို့နောက်မှာ တော့ မြူခြေဆိုင်းလျက် မှုန်ဝါးဝါးမြင်နေရသော မန္တလေးမြို့နှင့် ဝန်းကျင်အလှအပတွေပဲ ဖြစ်၏။

သို့သော် ပန်းချီကားထဲမှာ တော့ လွမ်းမောဖွယ်ရာ ရှုခင်းပသာဒ တစ်ခုမှ မပါဘဲ စွင့်ကားလန်းဆန်းနေလျက်နှင့် ကျိုးကလုလုဖြစ်နေသော ပန်တစ်ပွင့်၏ ပုံပဲရှိပါသည် ။

ရှုခင်းရယ် ၊ ပန်းချီကားထဲကပုံရယ်၊ ပြီးတော့ သေနတ်နှင့် စုတ်တံ
ကို ဘယ်လိုသဘောထားပြီး ကိုင်တွယ်နေမှန်းမသိသည့်လူရယ်...၊

လွှမ်း၏ စိတ်ဝင်စားမှု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် မေ့လျော့သွားခဲ့သည် အထိ

။

ပန်းချီကားကို အနက်ရောင်မကျတကျခံလျက် ငှားငှားစွင့်စွင့်ကြီးနှ
င့် ကျိုးကျနေသော ပန်းပွင့်က အနီရင့်ရောင်၊ ပန်းအိုးလေးရှိပေမယ့်
မပီပြင်ပါ။ အပင်ရယ်၊ အကိုင်းအခက်တွေရယ် ရွှန်းစိုလန်းဆန်းနေပုံကို
တော့ ပီပြင်အောင်ဆွဲထား၏။

ဒီပုံကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ကြွေချိန်မတန်ဘဲ ကြွေလွင့်သွားခဲ့ရှာသည့်
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရည်ညွှန်းလိုက်မှန်းလည်း သိသာစေသည် ။
ဒီလူကြီးက ဘာလဲ၊ စုတ်တံနဲ့ သေနတ်ကို ရောသမမွေ့ချင်တာလား။

အကွယ်မှာ ရပ်နေရင်းကနေ ရှေ့ကို နည်းနည်းထပ်တိုးမိသည် ။ သုံး
ချိုးတစ်ချိုးမြင်နေရသည့် လူ၏ မျက်နှာကျပုံက လေးထောင့်မကျတကျ။
လှိုင်းတွန့်ဆိုတာထက် ပိုချင်သော ဆံပင်ခပ်အုပ်အုပ်က သိသာစွာ ကော
က်တွန့်နေ၏။

ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာနှင့် မိုးခိုရောင် လောင်းကုတ်ကြီးကို ဝတ်ထား
သည် ။ မျက်နှာကို သေချာမမြင်ရသည် မို့ ရှေ့ကို ထပ်တိုးမိပြန်သည် ။

ထိုအခါ ခြေထောက်က အမာခံထင်ပြီး အားပြုတက်လိုက်ကာမှ ခြေ
စိုင့်ခဲက ပဲ့ကြွေကျသွားသဖြင့် ကံကောင်းလို့ ခြေခေါက်မလဲခဲ့တာ ဖြစ်
သည် ။

လွှမ်း ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် ပြန်ငုံကြည့်ပြီး မျက်နှာမော့လိုက်လျှင်

"အမယ်လေး"

နှစ်လုံးပြုပြီးပြောင်းရည်သေနတ်ကြီးက လွှမ်းဝဲဘက်ရင်အုံမှာ တည့်တည့်ချိန်ထား၏။ လူက ထိုင်နေရာမှ မထသေး နှစ်လုံးပြုပြီးသေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်ဖို့ ကွေးတင်ထားသည့်လက်က အသဲယားစရာပင်။

ချိန်ထားတာက ဝဲဘက်ရင်အုံမှာ တည့်တည့်။

"ခိုးချောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ဘာလာချောင်းတာလဲ"

"ဘယ်မှာ ချောင်းလို့ လဲ၊ ကြည့်တာ"

"မကြည့်နဲ့၊ ငါ ပန်းချီဆွဲတာ လူတွေကြည့်ဖို့ မဟုတ်ဘူး"

"ပန်ချီကို မကြည့်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကိုကြည့်နေတာ"

ထိုသူ့မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည် ။ ချိန်ထားသည့်သေနတ်အထက်မှာ ပေါ်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ၏ စူးရဲ့ မှုက အရောင်တွေ ထွက်နေသလိုပင်။

ပိုသေချာသွားတာက ဤလူ တကယ်ချောပါသည် ။ ခပ်စောင်းစောင်းကြည့်တုန်းက ထင်ခဲ့သလို မျက်နှာပေါ်က မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါမြိုင်းမွေးတွေ ရှိနေနိုင်သည့် အချက်လည်း လွဲခဲ့၏။

ဝင်းဖန့်ဖန့်မျက်နှာမှာ နုမွတ်လျက် ထူထဲလွန်းသည့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကလည်း အကြည့်ရမဆိုးပေ။ ကုတ်ခြင်း၊ ကော့ခြင်း မဖြစ်ဘဲ နှာတံထိပ်ဖျားမှ ထိဆက်လုလု ညို့နေသည် ။

လွှမ်းက သေချာ အနုစိတ်ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ပါးချိုင့်ကလေးတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

"တကယ်ချောတယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဒီမြို့ကလား၊ ဧည့်သည် လား"

"ဟိတ် မင်းထွက်သွားစမ်း"

မေးဖျားအောက်ထိ ပင့်တင်၍ ချိန်ထားသောသေနတ်ကို မျက်နှာပေါ်လာသည် အထိ နှိမ့်ချလိုက်ပြီးသည် ငေါက်ဆတ်ဆတ်လှမ်း အော်သည်။ ။

"သူ့လိုလူမျိုးနဲ့ မတွေ့ရအောင် ဝေးဝေးနေတာတောင်မှ ... တောက်"

သေနတ်နှင့် စုတ်တံတစ်ဖက်ကိုင်လျက် ထရပ်လိုက်သည်။ ။ လွှမ်းက ဘယ်လိုလူစားမျိုးကိုမှ ကြောက်သွေးပါမလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။ နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ လက်လေးပိုက်၍ ...

"လောကကြီးမှာ လူသူမရှိတဲ့ နေရာဆိုတာ ရှိမလား၊ ကိုယ်နေချင်တဲ့ နေရာမှာ နေပါ၊ လူမမြင်ချင်ရင် မမြင်စေချင်တဲ့ လူက မမြင်ရတဲ့ နေရာ မှာ နေပြီး သူများ တကာကို မလာရဘူး၊ မသွားရဘူး အမိန့်ပေးရအောင် ခင်ဗျားက ဘာလဲ"

"မင်း"

ထိုသူ ဒေါသဖြစ်သွားပုံက မျက်ဝန်းတွေ ကျဉ်းမြောင်းစူးရဲသွားလိုက် ၊ နှုတ်ခမ်းတွေသားတွေမှာ အရောင်ရင့်သွား၏။ သေချာကြည့်နေပြီးမှ လွှမ်းက ပခုံးလေးတွန့်ပြလိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်သည် ၊ ဒေါသတွေပဲပေး တော့လည်း ရတာယူသွားပြီး နှုတ်ဆက်ဖို့ ...

"အဟွန်း...တကယ်ပြောတာနော်၊ ခင်ဗျား တကယ်ချောတာ၊ ဘိုင့်"

လက်ကလေးတစ်ဖက်မြှောက်ပြကာ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့၏။

တော်တော်ထူးဆန်းပါလား။ လောကနှင့်ချီပြီး ပြောရလျှင် ချောတယ်ပြောလို့ စိတ်ဆိုးဒေါပွသွားတဲ့ လူမျိုး လောကမှာ ဘယ်နှယောက်

လောကရှိနိုင်မလဲ။

အခန်း (၂)

"သမီးက ခက်နဲ့ လိုက်နေရမယ်"လို့ ပြောလိုက်တော့ ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဘွားကတော့ မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ဟိုဘက်လှည့်နေသည် ။ အစကတည်းက မြေးချွေးမဖြစ်သူကို ဘွားက ကြည့်မရခဲ့တာဖြစ်သည် ။

"မင့်သမီး ဖြစ်ပါ့မလား သက်ရာ။ တော်ကြာ ဟိုမှာ ကူဖော်လောင်ဖက်မရဘဲ ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေမှ ဖြင့်..."

"အလိုတော် ကူဖော်လောင်ဖက် အောက်သက်ကျနေအောင် ကျုပ်မြေးက အိမ်မှာ ရော ဘာတွေများ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ လုပ်နေလို့ လဲ။ စကားကိုကြည့်ပြော ရွှေခိုင်။ ‘သမီးယောက်မ အတုအပ’တဲ့ ။ ကိုယ်ကနိမ့်ရင် အနင်းခံရမယ်၊ မြင့်နေရင် ဆွဲချဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်၊ ဒါသဘာဝ၊ လင်ယူလို့ ကိုယ်ဝန်ရတဲ့ ကိစ္စ ဘာမှ မဆန်းဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်မွေးဖို့ မင်းတို့ ခေတ်ကျမှ ဋီကာချဲ့နေကြတာ"

ဦးရွှေခိုင် ပါးစပ်ပိတ်သွားတာ ဇနီးဖြစ်သူကို မသိမသာလှမ်းကြည့်သည် ။ ဒေါ်သက်မြစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ဒီလိုပါ မေမေရယ်၊ ခက်က နှလုံးအားနည်းတဲ့ ရောဂါ ရှိတယ်၊ သူမိဘတွေ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ ကလေးမယူသင့်ဘူးလို့ ပြောနေကြတဲ့ ကြားက

သားနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သာယာစိုပြည်ချင်လို့ သူ့ခမျာ ရင်းနှီးထားခဲ့ရ ရှာမဟုတ်လား"

ဒေါ်မြဆက်က ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ။

"ဒါ မိန်းမတိုင်း ရင်းနှီးကြရတာပဲ၊ ရောဂါရှိတဲ့ လူမှ အာဇာနည်မိန်းမ ဖြစ်ရတာလား၊ ဟွန်း...ကျုပ်က အဘွားကြီးပီပီသသ နေရာတကာ မပါချင်လို့ မသိသလို၊ မမြင်သလိုနေတာနော်၊ ညည်းချွေးမနဲ့ ခမည်းခမက်တွေ ဒီကလေးကို မလိုချင်လို့ ပြူးပြူးပျာပျာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာ မသိတာမှတ်လို့၊ ဘယ်လိုမှ တားဆီးမရတော့လို့ အရှိခံလိုက်ရတာ၊ ဒါကိုများ ..."

"မေမေရယ် ခက် ကြားသွားပါ့မယ်"

ဒေါ်မြဆက်က ကလေးဆန်ချင်နေသည့် မျက်စောင်းတစ်ချက်နှင့် ဟိုဘက်လှည့်သွားကာ...

"ကြားမှာ စိုးရင် ညည်းတို့ လည်း ကျုပ် လက်မခံနိုင်တဲ့ ထော်လော်ကန့်လန့်တွေ မပြောကြနဲ့ ၊ ကြားရင် ပြောရမှာ ပဲ၊ ကလေးလွယ်လိုက်ရပြီဆိုမှ 'အကန်း ရေတွင်းကျ'စကားပြောနေတာ ညည်းတို့ပဲ ကျေးဇူးတွေတင်နေ"

ဒေါ်မြဆက် ဆိုသောနာမည် ပြင်ဦးလွင်မြို့မှာ ကျော်ကြားနေခဲ့တာဟာ မာနကြီးလွန်းလို့ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မောက်မာတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ သူမ ငယ်ငယ်တုန်းက သူမ မွေးပြီးသည် နှင့် ဖခင် ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ။

လူကြီးမိဘတွေက ဒေါ်မြဆက်ကို စနေသမီးမို့ ခိုက်သည် ၊ ဘာညာနှင့် အစွဲအလမ်းဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မိသားစုထဲမှာ မျက်နှာငယ်

စွာနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ။

မှုန်ကုပ်ကုပ် မာကျောကျောနေတတ်ခြင်းက ထိုကတည်းက စခဲ့သည်။ ။ နောက်ဘဝကျမှ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါ်မြဆက် မိဘတွေကိုတောင် ခပ်တန်းတန်းတည်တည်ပဲ နေခဲ့၏။

သူမ၏ နာမည် ‘နှင်းမြဆက်’ကနေ ‘နှင်း’တစ်လုံးပြုတ်သွားခဲ့သဖြင့် ‘မြဆက်’ပဲ ဖြစ်နေရခြင်းအကြောင်းကို အရွယ်လေးရောက်လာတော့ သိခဲ့ရသည်။ ။

လူသဘာဝအတိုင်း မရတာကိုမှ ပိုလိုချင်တာမျိုး။ ‘နှင်းမြဆက်’ဆိုသည့် နာမည်နဲ့လှလှလေးကို သူမ နှမြောတသစွာဖြစ်ခဲ့ရင်း မိဘတွေကိုပါ မကြည်မလင် မြင်လာခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်တာက မိဘတွေ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သည့်အချိန်မှာ ပဲ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် လက်ထပ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အသက်ကသာငယ်သည်။ ။ မာနက မိုးထိအောင်တင်ထားခဲ့တာမို့ မိဘတွေ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝကြတာကိုလည်း အားကိုးစိတ်မရှိ။

နုနုငယ်ငယ်အရွယ်လေးဆိုပြီး ယောက္ခမ၊ ယောက်မ ဆရာလုပ်လာတာကိုလည်း သူမက မခံပေ။ အသက်ရှစ်နှစ်ပိုကြီးခဲ့သော ခင်ပွန်းလုပ်သူကိုယ်တိုင်က ဘယ်လိုမှ အထင်အမြင်မသေးနိုင်တော့အောင် ဒေါ်မြဆက်က တော်သည်။ ထက်လည်း ထက်သည်။ ။

ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ဘဲ နှစ်ဖက်မိဘနှင့် စီးပွားရေးမှာ နင်လား ငါလား ဖြစ် လာလောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်မြဆက် ဒီနေ့ထိ မာနကို လက်တစ်လုံးမှ မချခဲ့ပေ။ စိ

တံဆိပ်ခွဲ အပြောဆိုတာကျတော့ အားနည်းချက်တစ်ခုပါပဲ။ သူမမှာ ‘သက်မြစ်’ ဆိုသည့် သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ မွေးသည် ၊ သက်မြစ်ကတော့ ‘နေအရောင်’နှင့် ‘မြရောင်လွမ်း’ မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့ ၏ မိခင် ဖြစ်လာခဲ့၏။

မြေးနှစ်ယောက်ကို သူမ သည်းသည်းလှုပ်ချစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ‘နေအရောင်’၏ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ဒေါသက်မြစ်တို့ က သူမတို့ စိတ်ကြိုက် ရွေးခဲ့လိုက်ခြင်းမှ စ၍ မိဘနှစ်ပါးကိုရော နေအရောင်ကိုပါ ခပ်စိန်းစိန်း နေခဲ့တာ ဒီနေ့ထိပင်။ မင်္ဂလာကိစ္စ တိုင်ပင်ကတည်းက...

"တမခက်ဆို ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ရောဂါသည် လေးဆို၊ ဘာလို့ သဘောတူနေရတာလဲ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုက တည်ငြိမ်ပြီးဆိုရင် တစ်ခုလပ်၊ တစ်လင်ကွာလည်း မကောင်းဘူး၊ မုဆိုးဖို့၊ မုဆိုးမ ဖြစ်ရတာရော ကောင်းလား၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တာ ရှက်စရာ ကောင်းသလို တစ်ပင်လဲတစ်ပင်ထူတာလည်း မတတ်သာလို့ ဆုံးဖြတ်ရတာမျိုးပဲ ကောင်းတာ၊ ကိုယ့်သား မုဆိုးဖို့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရမှာ ကို သိလျက်နဲ့ ဘာတွေမက်ပြီး သဘောတူနေရတာလဲ"

"မက်တာမဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ ခက်က ရောဂါသည် လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်က နှလုံးသွေးအားနည်းဖြစ်ပြီး ခဏခဏ ဖျားဖူးတာရှိလို့ သူ့မိဘတွေက စိုးရိမ်တာ၊ အခု ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး"

ဒေါသက်မြစ်က ဇွတ်စီစဉ်ပစ်သည် ။ သူမကို မိဘလို သဘောမထားဘူး၊ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုသည့်ပုဒ်မနှင့် ဒေါ်မြဆက်က ခပ်ကင်းကင်းပဲ နေခဲ့တော့၏။

ထို့ပြင် ခက်၏ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်ရောင်စုံတွေ အချိန်ပြည်ရှိနေတာကိုလည်း သူ မကြိုက်ပေ။

သူမ အကြိုက်၊ သူမနှင့် သင့်တင့်သူက လွမ်း တစ်ယောက်ပဲကျန်၏။ လွမ်းကို ထိပါးသည် ဟု ထင်လာသောကြောင့် ဒီပြဿနာ စခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဦးရွှေခိုင်ကတော့ သူ့ဘက်ကကြည့်တော့ ယောက္ခမဖြစ်နေသည် မို့ ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ ဒေါ်မြသက်စံကတော့ နည်းနည်းအတွန့်တက်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိနေသဖြင့်...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မေမေရယ်၊ ခက်က သားအပေါ်မှာ ချစ်ကြောက်ရိုသေရှာပါတယ်၊ ဒီကလေးကို အစက မလိုချင်တာမျိုးဖြစ်ခဲ့ဖူးရင်တောင် ကိုယ့်အသက်ထက်တော့ ဘယ်သူက ပိုပြီးတန်ဖိုးထားနိုင်မှာ လဲ၊ ဒါကို ခက်တို့ က နားလည်ပေးရမှာ ပေါ့။ အခုက နှစ်ယောက်စလုံး စီးပွားတစ်ဖက်၊ ကိုယ်ခွဲကမရှိနဲ့ မအားလပ်ကြဘူး၊ ကိုယ်ဝန်က ရင့်နေပြီလေ၊ သူ့မိဘတွေက အဝေးမှာ ဆိုတော့...

"အိမ်မှာ ခေါ်ထားပေါ့အေ့၊ မီးဖွားပြီးမှ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်နေလည်း ရတာပဲ"

မဖြစ်နိုင်တာကို ဒေါ်မြဆက်က ပြောသဖြင့် ဒေါ်မြသက်စံ မျက်နှာမကောင်းနိုင်တော့ပေ။ ဟိုဘက်ကလည်း တမာခက်က တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ ဒီဘက်မှာ လည်း မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် ဒေါ်မြဆက်က 'ကိုယ့်မှာ လည်း မြေးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ'ဟု ကပ်သပ်ပြော၏။ ထို့ကြောင့် တကယ်တမ်းလက်ထပ်ပြီးလို့ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် ဘယ်မှာ နေမလဲဖြစ်လာတော့...

ဘယ်မှာ မ မနေစေတော့ဘဲ နှစ်ဖက်မိဘက တင့်တင့်တယ်တယ် ထူထောင်ပေးခြင်းဖြင့် နှစ်ယောက်တည်းကို ခွဲထုတ်ပေးလိုက်ရသည် ။ ဒါတောင်မှ ခက်တို့ မိဘတွေ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းသွားကြတော့ ခက်က ဒီ

ဘက်မှာ ကျန်နေခဲ့သလိုဖြစ်သွားသဖြင့် သမီးဖြစ်သူကို အားမလိုအားမရ ကြိတ်ဆူသွားခဲ့သေးသည် ဟု သိခဲ့ရ၏။

နှစ်ဖက်သဘောတူလို့ ပေးစားခဲ့တာမှန်သော်လည်း မိဘတို့ ရင်ထဲမှာ ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ့်အရိပ်ထဲမှာ ပဲ ထားချင်ကြသည် မို့ မကျေလည်မှုလေးတွေတော့ ရှိခဲ့ကြ၏။

ဒါကို အိမ်မှာ နေပါလားလို့ ဘယ်လိုသွားပြောရမလဲ။

လူကြီးတွေ အဓိပ္ပာယ်ထဲမှာ ဘာသဘောတွေပဲဖြစ်နေနေ လွှမ်းကတော့ ‘နေအရောင်’တို့ နဲ့ သွားနေရမည့်လမ်းကြောင်း ပျက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေလျက်...

"ဘွားနဲ့ မေမေကလည်း ဖြစ်စရာမရှိ သားအမိချင်း ပြန်ဖြစ်နေတယ် ၊ မမခက်က ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ထားတာပဲ၊ သူ့မိဘတွေနဲ့ လည်း လိုက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟိုအိမ်မှာ ပဲနေနေ၊ ဒီမှာ နေနေ နီးတာက လွှမ်းတို့ နဲ့ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား"

"ကဲ...အငယ်လေးတောင် ပြောနေပြီ"

လွှမ်း ဝင်ပြောလိုက်ကာမှ ဒေါ်မြသက်စံ ပြောအားရှိသွားသလို ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဒေါ်မြဆက်၏ အကြည့်တွေက လွှမ်းထံသို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားကာ...

"ဟွန်း...ကောင်းတယ် ညည်းတို့ သားအမိ"

မျက်နှာတင်းတင်းကြီးနှင့် ထိုင်ရာမှ ထသွားလေသည် ။ မြစ်ချီရတော့မယ့်အရွယ်အထိ ဒေါ်မြဆက်က အရွယ်တင်ကျန်းမာနေဆဲ ဖြစ်သည် ။ ထိုင်ထ သွားလာတာ၊ စကားပြောတာက အစ သူမကိုယ်သူမ မြစ်တို့ ၏ ဘွားအေဖြစ်ရတော့မှာ ကိုတောင် သတိရရဲ့ လားမသိ။

ဦးရွှေခိုင်က ဒေါ်မြဆက်၏ ကျောပြင်ကို ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နှင့် လိုက်ကြည့်နေခဲ့သည် ၊ ပြီးမှ ဒီဘက်ပြန်လှည့်၍ ...

"မင်းလုပ်မယ်ဆိုလည်း သေချာလုပ်ပါကွာ၊ တော်ကြာ မင်းအမေရဲ့ ဒေါသတွေ ငါ့ဘက်ကို လှည့်လာပါဦးမယ်"

"ဒီလိုပဲပြောနေကျ ကိုခိုင်ရယ်၊ မေမေက သူ့မြေးတွေကို ဆူးခြစ်ရာ ထင်တာတောင် မကြိုက်တဲ့ ဟာ"

"အေး မကြိုက်ပေမယ့် မင့်သားနဲ့ ချွေးမကို သူ့စကား နားမထောင်တဲ့ အုပ်စုထဲထည့်ပြီး ငါတို့ အားလုံးကိုရော စကားကောင်းကောင်း ပြောတော့လို့ လား"

"အဲဒါ ထားလိုက်ပါ ဖေဖေရာ"

လွမ်းက ပခုံးအောက်ထိ နွဲ့စင်းကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို ကျောအောက်သို့ အားလုံး သိမ်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး ဒေါ်မြသက်စံ ရင်ခွင်ထဲ ဝင်သည် ။ ပြီးတော့ ခါးကို ဖက်ထားလိုက်ကာ...

"မေမေ"

"ဟင်"

"လွမ်း ကိုကို့ဆီ ဘယ်နေ့သွားရမှာ လဲ"

"ဒီနေ့ပဲ မေမေက လွှတ်ချင်တာ၊ အဲဒီစိတ်ကူးနဲ့ သန္တာကိုတောင် သမီးငယ်အဝတ်အစားတွေ သေချာထုပ်ထားဖို့ ပြောပြီးပြီ"

"ဒါဆို သွားမယ်လေ၊ ဘွားကို လွမ်း တစ်ချက်လောက်နမ်းလိုက်ရင် ပြီးပါတယ်"

ဟုတ်မှ ပြော ဆိုသည့် မျက်လုံးကြီးဝင့်ကာ ဦးရွှေခိုင်က နေရာမှ ထ
၏။

"ကိုခိုင် ရှင်ကလည်း ပြောဦးလေ"

ဒေါ်မြသက်စံက လွှမ်းပန်းလေးကို ဖက်ထားရင်း မော့ကြည့်မေး၏။
ဦးရွှေခိုင်သည် လှမ်းဆွဲထားရင်တောင် ပြန်လှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်တော့
သည့် ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ထွက်သွားရင်း...

"မင်းတို့ သားအမိပဲ လုပ်ကြကွာ၊ ငါ တကယ်ကြောက်တာ၊
အဝိုမပြောဘူး"

ဦးရွှေခိုင်တို့ အဲဒီလောက်ထိ ယောက္ခမကို မီးသေလေသည် ။ မီးမ
သေလို့ လည်း မဖြစ်။ ဒေါ်မြဆက်က ဒေါသဖြစ်ပြီဆို အရင်းအဖျား ရွေး
နေတဲ့ သူမဟုတ်။ ဦးရွှေခိုင်တို့ ကလည်း မျိုးရိုးဂုဏ်ဓန နိမ့်ကျတဲ့ သူ
တွေမှ မဟုတ်တာ။

တစ်ဖျက်က 'ဒေါင်'ဆိုလျှင် ကိုယ်ကပြန်ပြီး 'ဒင်'လိုက်လို့ ရသည် ။
သူကိုယ်တိုင်လည်း နူးညံ့ခဲ့သူဖြစ်ကာ ဒေါ်မြဆက်ကို ဒေါသကြီးကြီးမား
မားက မသေးကွေးလှသော ယောက္ခမအဖြစ် နားလည်စိတ်မွေးထားသူ
ဆိုတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် သည်းခံဖို့ ချည်းပဲ သူ့ဘက်က ဖြစ်နေသည် ။

အစကတည်းက တစ်ချက်မှ မော်မကြည့်ခဲ့သူမို့ ခုလည်း သူပဲ...

ဒေါ်မြသက်စံက ဇွတ်ထထွက်သွားသည့် ဦးရွှေခိုင်ကို လိုက်ကြည့်၍
မဲ့ရွဲ့ကာ...

"အဲဒါကိုကြည့် သမီးဖေဖေကို..."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ရိုးလွန်းတော့ 'အ'၊ သည်းခံလွန်းတော့ ကြောက်တာ တဲ့ ၊ ကိုယ့်မိဘကို ရိုသေနေတာ စိတ်တော့ချမ်းသာပါရဲ့ ၊ ဘာတစ်ခုကိုမှ အတိုက်အခံမလုပ်လွန်းလို့ တစ်ခါတစ်ခါ ထုရိုက်ပစ်ချင်တယ်။ သူ့မိဘ တောင် သူ အဲဒီလို ကြောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး "

လွမ်းက ဒေါ်မြသက်စံ ပြောနေတာကို ရယ်နေရင်း ပါးကိုလည်း နှမ်းကာ...

"ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေက ဒုရဲအုပ်သင်တန်းတောင် ဆင်းပြီနေမှ ဟာ၊ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခါနီးကျမှ အကြောင်းတစ်ခုနဲ့ နားနေလိုက်ရတာ၊ ကြောက်တတ်ပါ့မလား၊ အဲဒါက မေ့ကိုချစ်လို့ ဘွားကိုရိုသေတာပေါ့"

ဒေါ်မြသက်စံက နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့ကြီးနှင့် ခေါင်းခါသည် ။

"ဒုရဲအုပ်သင်တန်းဆင်းဆိုတာ မေမေဖြင့် မယုံမဖြစ်လို့ ယုံလိုက်ရတာ၊ သမီးအဖေက ကဗျာတွေစပ်နေရမယ်ဆိုရင် ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့"

လွမ်း မျက်လုံးထဲမှာ ပန်းချီဆွဲရင်း သေနတ်တိုက်နေသည့် သဏ္ဌာန် တစ်ခုကို မြင်ယောင်သွားခဲ့သည် ။ ဒီလိုလူမျိုးတွေ ဘာဖြစ်လို့ ရှိနေခဲ့တာလဲ၊ ထိုသူ၏ နှလုံးသားဟာ အနီရောင်ရင့်နေသလား၊ ပန်းနုရောင်လား။

သို့သော် ထိုလူဟာ ဖေဖေလို သည်းခံနားလည်စိတ်တွေ ပြည့်သိပ်နေအောင် ထားနိုင်မည့်သူတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူ့မှာ ရှိတာ ဒေါသတွေ။

အခန်း (၃)

"တီ"

နောက်က ကားဟွန်းတီးသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ ဘေးကပ်ပေးလိုက်သည်။ ။ သို့သော် ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်းထားသည့် စတီးတန်းနှစ်ချောင်း၏ ဖြန့်ကြက်မှုက မလွတ်နိုင်မှန်း တွေးလိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် နေရာလွဲ၍ တိမ်းပေးလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးဖြစ်လိုက်သော်လည်း ...

"ဒုတ်"

"ဟာ"

"ဘုန်း"

ကား၏ အလယ် အပေါ်တန်းနှင့် စတီးတန်းချိတ်မိသွားပြီး ထမ်းထားသည့်အထုပ်တစ်ခုလုံး တမင်တကာ ဆွဲယူချလိုက်သလို ဗုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွား၏။

ကားက ရှေ့ကိုလွန်သွားပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းပြန်ဆုတ်လာသည် ။ မိုးပြာရောင် အမိုးပွင့်လျစ်ကားလေးက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ ။

အထုပ်ကို ပြန်ကောက်ဖို့ စိတ်ကူးမဖြစ်သေးဘဲ ကားနဲ့ လူကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိတာက စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ မဟုတ်ပေ။

ကားပေါ်က မိန်းကလေးကို သူသိနေသည် ၊ ဒါပေမဲ့

အဖြူရောင်ကိုင်းနှင့် မျက်မှန်နက်ရှည်ရှည်လေးကို တပ်ထားသဖြင့် သိပ်တော့မသေချာ။

ပြီးတော့ အဖြူရောင်သိုးမွေးဦးထုပ်လေးကို ဆောင်းထားသည်။

လည်ပင် အတော်ဟိုက်သည့် စပွိုရှပ်ပေါ်ကနေ အဖြူရောင် ဂျက်ကတ်လက်ရှည်ကို ထပ်ဝတ်ထားသေးသည်။

တ စ်ကိုယ့်လုံးမ၂၁ အဖြူ အနက်တွေပဲစီးမျောလျက် နှုတ်ခမ်းထူပြည့်ပြည့်လေးတွေမှာ လည်း ခရမ်းရင့်ရောင်တင်ထားသဖြင့် အနက်ရောင်ပြေးနေ၏။

ဖြန့်ချထားသည့် ဆံပင်တစ်ခုကပဲ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာမို့ သူမကို စိုက်ကြည့်မိနေခြင်းမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ဘယ်မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာလုပ်ဖို့ လဲ။

ဖျတ်ခနဲ လွဲချော်သွားသည့်စိတ်ကူးကို ဒေါသမကင်းဖြစ်ရင်း ပြုတ်ကျသွားသောအထုပ်ကို ပြန်ငုံကောက်လိုက်မိ၏။

သူ ခါးမတ်မတ်ပြန်ရပ်လိုက်တော့ သူမက သူ့ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်လျက်...

"ခင်ဗျားပစ္စည်းကြောင့် ဒီမှာ ချိုင့်ရာထင်သွားပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ယောက်ျားတန်မယ့် ရှူးသွယ်နေသော မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က တစ်ဆစ်ချိုးသွား၏။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ခြေသလုံးတစ်ဝက်သာသာ ဘောင်းဘီအဖြူကျပ်ကျပ်၊ အော်စကာဖိနပ်နှင့် လွှမ်းကို ဘယ်လိုသတ္တဝါဟု ထင်သွားသည် မသိ။

တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုတော့မလို ပါးစပ်ပြင်ပြီးမှ မျက်နှာလွှဲသည်။ စ

တီးတန်းနှစ်တန်းပူးလျက် နောက်ထပ် ပစ္စည်းတချို့နှင့် ထုပ်ပတ်ထားသည့် သူ့အထုပ်ရှည်ကို ပခုံးပေါ်ပြန်တင်၏။

"ဒီမှာ ..."

လွမ်းက သူ့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ပစ်လိုက်၏။

"ခင်ဗျားကိုပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဟိုတန်းမှာ ချိုင့်ရာထင်နေတယ်၊ အဲဒါကိုရှင်း"

"မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး ရှေ့ကဖယ်လိုက်၊ ငါ အပိုစကားတွေ မပြောချင်ဘူး"

"ဘာ...ဘာ"

လွမ်း ဆတ်ဆတ်ခါဖြစ်သွားသည် ။ သူက ဂရုမစိုက်စွာ ခြေလှမ်းပြင်၏။

"မရဘူးနော်၊ ခင်ဗျား လမ်းပေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေ ဖရိုဖရဲနဲ့ ထင်သလို သွားနေလို့ ဒီလိုဖြစ်တာ၊ လွမ်းရဲ့ ကားတန်ဖိုး ယ်လောက်ရှိသလဲ သိရဲ့လား"

"မသိဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေပြောပြီး ရစ်နေတာလဲ"

"ခင်ဗျားရပ်ကြီးက ရစ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်နေလို့ "

လွမ်းမျက်နှာက စောစောက ရန်လိုမှုတွေ ဖြုတ်ခနဲပျောက်သွား၏။ လက်ပိုက်ပြီး ထိုသူ့မျက်နှာကို သေချာမျက်လွှာပင့်ကြည့်သည် ။

"ခင်ဗျား လွမ်းကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား"

"ငဲ့ကိုယ်ငါကလွဲပြီး ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး"

"ခင်ဗျားကတော့ တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်"

လွမ်းက ပြောပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျားကြောင့် ကား အလယ်တန်း ချိုင့်သွားတာနော်၊ ညာပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ အလျော်တောင်းလည်း လျော်ပေးနိုင်မယ့်ပုံမရှိတော့ မတောင်းတော့ပါဘူး၊ ဘိုင်..."

လက်ချောင်းကလေးတွေ လှုပ်ခတ်၍ လက်တစ်ဖက်ပြန့်တတ်ဆက်ရင်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ။ မျက်ဝန်းတွေကတော့ နောက်ကြည့်မှန်ထဲကနေ သူ့ပုံရိပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိဆဲ ဖြစ်၏။

သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ရှင်မင်းသား မှတ်နေလို့ လား...။

အခန်း (၄)

ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ ရှိသည့် ခြံဝင်းကို တစ်ချက်ပဲလှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်း
ငုံ့လျှောက်ခဲ့သဖြင့် ခြံထဲဝင်လာသည် အထိ နောက်ထပ် မော့မကြည့်ဖြ
စ်ခဲ့ပေ။

မောလိုက်မိသည့်အချိန်တွင် သူသည် တိုက်ပုကလေး၏ ပေါ်တီကို
အောက်ကို ဖြတ်သန်းတော့မည်ဖြစ်ကာ ထိုအောက်မှာ ခိုပြာရောင်
အမိုးဖွင့်လှစ်ကားလေး။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားသည် ။ ပေါ်တီကိုကနေ မဖြတ်တော့ဘဲ ခြေ
လှမ်းတို့ ကို ခြံ၏ နောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ခဲ့၏။

"ဟား ဟား ဟား"

တိုက်ကလေးက ပြားပြားသေးသေးလေးမို့ အထဲက စကားကျယ်ကျ
ယ်ပြောလျှင် ကြားရ၏။ ဒီလိုရယ်သံမျိုးကျတော့ နားထဲဝင်လာလိုက်
တာ စူးခနဲ။

"နေပါ မမခက်ရယ်၊ လွမ်းက စောင့်ရှောက်ရမယ့်ဟာ ဖယ်ပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ နောက်ကျတော့ စောင့်ရှောက်ပါ။ အခု တို့ က အိမ်ရှင်
ဆိုတော့ ထိုင်နေလို့ ဖြစ်မလား၊ အဲဒီအိတ်လေးတော့ ပေးနော်"

တိုက်လေးထဲမှာ လွမ်းနှင့်ခက်ကတော့ သားရေသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် လက်ဆွဲအိတ် သေးသေးလေးတစ်လုံးကို သူဆွဲ ကိုယ်ဆွဲဖြစ်နေရင်း အဝေမတည့်နိုင်။

"ဖုန်းသာဆက်ရတာ မောင်က လွမ်းကို လွှတ်ပေးမယ်လို့ မထင်ဘူး သိလား၊ ဘွားက ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ အဲဒါကြောင့် ဟိုတည်မှာ တည်းနေတဲ့ တို့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ပြီး ထားပေးခဲ့တယ်၊ နှစ်ရက်တောင်ရှိပြီ"

"ဪ မလွတ်ဘဲနေပါ့မလား မမခက်ရယ်၊ ဘွားကတော့ ဒီလိုပါပဲ၊ ဟိုးအရင်ကတည်းက မေမေနဲ့ ဖေဖေ ဘာလုပ်လုပ် ဘွားက တစ်ခုခုနဲ့ ကန့်ကွက်တတ်တာ အကျင့်လိုဖြစ်နေတာ၊ စိတ်ကောင်းစေတနာတော့ ရှိပါတယ်"

လွမ်းက အဘွားဖြစ်သူဘက် ကာကွယ်ပြောတော့ ခက်က ပြုံးနေသည် ။ ပြင်ဆင်ထားပြီးသား အခန်းလေးထဲမှာ အဝတ်အစားအိတ်ကို နေရာချထည့်ကြရင်း ခက်က တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်လေးမှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်၏။

"ဘွားကို တို့ လည်း နားလည်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မောင်ကလည်း ဒါကိုပြောတော့ လွမ်းကိုမခေါ်ဖို့ တို့ က တားတာ၊ ကိုလေး ပြောင်းလာတဲ့ နေ့ပဲ မောင်သွားတာပေါ့"

"အဲဒါ လွန်တယ် သိလား။ မေမေရော၊ လွမ်းတို့ ရော ကိုကို ဘယ်နေ့ သွားမယ်ဆိုတာကို မသိဘူး၊ အခု နှစ်ရက်တောင်ရှိပြီ ကြည့်ပါဦး၊ အိမ်မှာ မမခက်တစ်ယောက်တည်း မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ "

ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ ခက်က ထိုလက်ပေါ်ကနေ ထပ်အုပ်ကိုင်ကာ...

"ခေါင်းရင်းခန်းမှာ ကိုလေးရှိပါတယ် လွမ်းရယ်၊ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်တဲ့ လူလည်း ရှိနေတဲ့ ဟာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ဝန်က ခုမှ ခုနစ်လကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ"

"တချို့ဆို ခုနစ်လနဲ့ လည်း မွေးတာပဲဆို၊ ခုနစ်လနဲ့ မွေးရင် ကလေးအသက်ရှင်တယ်တဲ့ ၊ အဲဒါကို မေမေက တဖွဖွပြောနေတာ"

"မေမေလည်း တစ်နေ့ နှစ်ခေါက်လောက်လာပါတယ်"

"ဘာလဲ၊ မမခက်က မေမေတို့ ၊ လွမ်းတို့ ကူညီတာကို မခံချင်တဲ့ သဘောလား"

လွမ်း နှုတ်ခမ်းလေးစုတော့ ခက်က လွမ်းရဲ့ မေးဖျားလေးကို ခပ်ဖိဖိကိုင်ပြီး ဆွဲလှုပ်ပစ်၏။

"မဟုတ်တာတွေ ပြောတော့မယ် ယောက်မရယ်၊ တို့ က ဘွားနဲ့ မေမေတို့ ကြောင့် အဆင်မပြေဖြစ်ကြမှာ စိုးလို့ ပါ၊ ပြီးတော့ မွေးဖွားရမယ့် ရက်လည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ တကယ်လိုအပ်မှ အရေးတကြီးခေါ်တော့မယ် ဘာဖြစ်ဖြစ် မကြည်ဖြူလို့ မရတော့ဘူးလေ"

"မမခက်ရယ် ဘွားပြောဆိုတာတွေကို စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ ၊ ဘွားက ခုချိန်ထိ သူ့သမက်အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးကိုတောင် ခါးထောက် လက်ညှိုးထိုးပြီး ဆူချင်ဆူတာ"

"မောင်က ပြောပါတယ်"

ခက်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မကျေလည်သည့် ရှုပ်ထွေးမှုမျိုးတော့ ရှိမနေပါ။ သို့သော် ဘွားကို သေချာမပေါင်းသင်းရဘဲနှင့် တော်တော်လေးလန့်နေပုံတော့ရှိသည် ။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကိုယ်လုံးလေးလည်း သွယ်သည် ။
ဆံပင်တွေလည်း ခါးအောက်လောက်ထိ ရှည်သော ခက်သည် သူမပြီး
တာ၊ သွားလာလှုပ်ရှားပုံလေးကိုက နုနုရွရွရှိသည် ။ သိမ်မွေ့သည် ။

ဒါကို ဘွားကတော့ ဤသို့မပြောပါ။

"ဘယ်ရှုထောင့်ကကြည့်ကြည့် ရောဂါသည် ပုံပေါက်နေတဲ့ ဟာ ဘာ
ကိုသဘောကျပြီး ရွေးလိုက်ကြတာလဲဟင်၊ ကြည့်စမ်း ပိုးဟပ်ဖြူလေး
ကျနေတာပဲ"တဲ့ ။

လွမ်းက ခက်အကြောင်းကို တွေးရင်း မျက်လုံးက ဟိုဒီ ဝေ့ကြည့်
ကာ...

"ဒီအခန်းက အစက အလွတ်ကြီးနော်"

ဟု ပြောရင်း တစ်ခြမ်းကာထားသည့် လေးထောင့်ကွက် ခန်းဆီးတို
င်တွေဆီ မျက်လုံးရောက်သွားသည် ။

"မမခက်က ဟိုဟာကာထားပြီး ဘာဖြစ်လို့ သပ်သပ်အိမ်မှာ လဲ။ ခု
တင်ချင်းကပ်ထားလိုက်မယ်လေ၊ လွမ်းနဲ့ အတူတူအိပ်မှာ ပေါ့"

ခက်က လွမ်းကြည့်လိုက်သည့် တစ်ဖက်က အိပ်ခန်းဆီသို့ လိုက်ကြ
ည့်ပြီး လက်ဝါးလေးကာပြ၏။

"အဲဒါ မဖြစ်ဘူး၊ အဟွန်း တို့ က ခဏခဏ ဆီးသွားတော့ ချိုးချိုးချွတ်
ချွတ်နဲ့ တစ်ညလုံးပဲ၊ လွမ်း အိပ်ရေးပျက်မှာ "

"မပျက်ပါဘူး၊ လွမ်းက အိပ်ရေးလည်း ဆတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းချ
လိုက်တာနဲ့ ပြန်အိပ်ပျော်တာပဲ၊ မမခက်ကို စိတ်မချလို့ လာနေတာဥစ္စာ
သပ်သပ်ခွဲမအိပ်ချင်ပါဘူး၊ ခုပဲ ပြန်ရွှေ့မယ် မစံမှီရေ..."

ပြောရင်းနှင့် တစ်လက်စတည်း အိမ်ဖော်ကောင်လေးကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုက်ကာ...

"ခဏလာပါဦး၊ ဒါလေးတွေ ရွှေ့ချင်လို့ "

ခက်မှာ လည်း မလုပ်ပါနဲ့ တားနေရင်းပဲ ကြည့်နေရတော့တယ်။ လွှမ်းကို အဲဒါကြောင့် သူမ မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့မိတာလည်း ဖြစ်သည် ။ သူ့အစ်ကိုနဲ့ လက်တွဲပြီးဝင်သွားကတည်းက လိုလားပျူငှာစွာ ဆီးကြိုသူက လွှမ်းပဲ ဖြစ်၏။

ဒီနေ့ထိ ယောက်မဆန်ဆန်မျက်လုံးနဲ့ လည်း မကြည့်၊ စကားအမူအရာတွေနဲ့ လည်း ခွဲခြားဖက်ပြိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ အစ်ကိုကိုချစ်သလောက် သူမအပေါ်မှာ လည်း အစ်မတစ်ယောက်လို ချဲ့တတ်သည် ၊ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နေထိုင်တတ်သလောက် သဘောဖြူသူလေးပါ။

"ကဲ ရပါပြီ၊ တော်ပါတော့ လွှမ်းရယ်၊ ခုပဲရောက်တယ် ချွေးတွေလည်း ထွက်ကုန်ပြီ၊ မစံမှီ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်တော့ သွား၊ ညီမလေး ဒီမှာ စိတ်တိုင်းမကျတာရှိရင် ပြန်ပြင်လို့ ရတယ်နော်၊ ကြိုက်သလိုလုပ်၊ တို့ ကိုလေးကို ထမင်းစားဖို့ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်"

ခက်က ပြောလိုက်ပြီး အိပ်ရာကထတော့ ပူဖောင်းနေသည့် ဗိုက်ကလေးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ အသာလေးထိန်းကိုင်ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းထရသဖြင့် လွှမ်းက လက်မောင်းလေးကို ဖေးမတွဲ၍ ...

"ဘယ်မှာ မို့လို့ လဲ၊ မမခက် ထိုင်နေပါ၊ လွှမ်းသွားခေါ်လိုက်မယ်"

"လွှမ်း...အဲ...သွားလေ"

လွှမ်းကတော့ ခက်စကားတွေ ထစ်ငဲ့၍ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည် ကို သတိမပြုမိပေ။ ဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်လေးကို ချွတ်၍ န

ဖူးပေါ်သို့ ပြိုဆင်းလာသည့် ဆံပင်တွေကို မျက်နှာမော့ရင်း ခါထုတ်ဖယ် ရှား၏။

ပြီးတော့ အခန်းဝထိ လျှောက်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ...

"မမခက်ရဲ့ ကိုလေးဆိုတာ နာမည် ဘယ်သူတဲ့ လဲ"

"ချစ်သောမောင်"

"ဟမ်း..."

လွမ်း၏ ကိုယ်လေး တောင့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ ခက်မျက်နှာလေးမှာ လည်း ပြုံးချင်ပေမယ့် မပြုံးနိုင်ဖြစ်နေရင်း...

"ဟို...ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုမခေါ်လိုက်နဲ့ သိလား၊ သူကလေ ဆက်ဆံရေး နည်းနည်းကျဲတယ် လွမ်းရဲ့ "

"ဟင်...နာမည်မခေါ်လို့ လွမ်းက ဘယ်လိုခေါ်ရမှာ လဲ။ အစ်ကိုကြီး ဦးလေးကြီး ဘကြီး တစ်ခုခုလား"

မေးလိုက်တော့မှ ခက် သဘောကျစွာရယ်သည် ။ အနားကိုလျှောက် လာပြီး လွမ်းရဲ့ ပခုံးလေးကိုဖက်၍ ...

"အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ဘူး လေ၊ အသက်က သုံးဆယ်တောင်မှ မရှိသေးတဲ့ ဟာ၊ တို့ က ညီမလေး ပွင့်လင်းတတ်တာကိုသိလို့ ပါ၊ တော်ကြာ ကိုလေးက မချေငံတာ တစ်ခုခုပြောလိုက်ရင် မကျေလည် တာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးတယ်"

လွမ်းနားလည်သွားသည် ။ မမခက်ကို ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက် ၏။

ဒီဘက်ပြန်လှည့်လိုက်တော့ မျက်ခုံးပင့်၍ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဲ့ကျ

သွားကာ...

ပြောကြည့်ပါလား မချေမငံ...
